

Wigwam esiintyi Jyväskylän Ilokivessä talvella 1992 kokoonpanolla, jossa olivat mukana Pekka Rechartt (vas.), Måns Grunström ja Jim Pembroke.

Wigwamin voimannäyte

Fairyport on viiden tähden klassikkolevy, mutta uusintajulkaisu neljän tähden arvoinen.

Arttu Seppänen

LEVYT

Wigwam
Fairyport (51th Anniversary Edition)
Svart Records
★★★★

Uusintajulkaisujen markkinat käyvät nyt kuumana. Se ymmärrettävästi kismittää nykybändejä, jotka haluaisivat saada uusien levyjensä vinylipainokset myytäväksi levyn julkaisun aikoihin. Jonot vinylitehtaissa voivat olla helposti yli puoli vuotta, ja tehtaast joutuivat alati kasvavan vinylibuumin takia nimenomaan hyvin paljon erilaisia helposti myytäviä uusintajulkaisuja.

Jos kansainvälisesti syksyn merkittävien ja odotetuimpin uusintajulkaisu on ollut Beatlesin *Revolverin* (1966) definitiivisen laaja painos, niin Suomen rajojen sisällä samaa titteliä on kantanut ainakin paperilla Wigwamin *Fairyportin* (1971) laajennettu versio. Levy sisältää niin proge-Wigwamin (*Losing Hold*) kuin pop-Wigwamin (*Lost Without A Trace*) parhaita hetkiä. Albumin A-puoli on suorastaan täydellisintä Wigwamia.

On tärkeää, ettei elämässä tee virheitä, ja tahallisesti tai tahattomasti väärin kirjoitetulle *51th Anniversary Editionille* – oikea muoto olisi 51st – annettakoon nimensä puolesta anteeksi. Levy on kotimai-

sen popmusiikin klassikko, vieläpä erityisen tärkeältä aikakaudelta.

Fairyportilla Wigwam otti progressiivisessa rockissaan askeleen kompleksisempaan suuntaan, mutta ei vielä yhtä syvään päätyyn kuin *Beingillä* (1974), josta tuli proge-Wigwamin kulminaatio niin hyvässä kuin pahassa. Sen materiaali jakoi yhtyeen lopulta kahtia.

Fairyport syntyi klassisen Wigwam-kokoonpanon toimesta: Jim Pembroke, Jukka Gustavson, Pekka Pohjola ja Ronnie Österberg.

Neljän vinyylin boksissa on noin kahden lp:n verran ekstraa. D-puolelle sijoitetut demot ja erimiksaukset ovat hyviä, mutta lisäärvoltaan kuriositeetteja. Ai-noastaan vinylillä ja tupla-cd:nä julkaistun uusintapainoksen tarkoitus on palvella vanhoja faneja.

E-, F- ja G-puolel on rautaa,

”

Albumin A-puoli on suorastaan täydellisintä Wigwamia.

vaikka äänityksen taso on ajanmukaista. Mukana on livemateriaalia vuoden 1970 loppupuolelta: ensimmäisestä Ruisrockista, Tukholmasta sekä Tavastialta. Gustavson urkuineen ja komeine sooloinneen kipparoi yhtyettä erityisesti sikerimissä. Myös Tukholmassa äänitetty, varhaisin olemassa oleva versio *Losing Holdista* on helmi.

Tavastialla äänitetty ja yli puoli tuntia kestävä *Rave-Up For The Roadies* on kaivettu esiin kokonaisuudessaan ja julkaistu nyt ensi kertaa editoimattomana. Se on huikea tykitys syvän päädyn faneille.

Menivät tehtaast tukkoon tai eivät, musiikin julkaisussa on hyvä säilyttää kauhun tasapaino, johon kuuluu myös historian uudelleen-tulkinta. *Fairyport*-uusinta perustelee paikkansa, mutta miinusta tulee siitä, että juhlaajulkaisu ei ulotu digitaalisille alustoille. Alkuperäinen albumi tosin riittänee tutustumiseen uusille progen ystäville.

Miinusta myös siitä, että vuoden 2003 cd-painoksella ollutta *Losing Hold / Finlandia* -sikerimää ei ole mukana. Viiden tähden klassikkolevy, neljän tähden uusintajulkaisu.